

[Hanne Reintoft.]

kedsforhandlingerne har set bort fra, at man ingenlunde har sikret sig de $\frac{5}{6}$ majoritet i folketinget.

Den nøgne sandhed er jo, at vi opgiver vor politiske selvstændighed, at vi kaster os politisk og økonomisk i afhængighed, der kan ødelægge den sidste rest af vores demokrati og bringe os ned på et betydelig ringere økonomisk niveau end i dag. Til og med lyder de sidste toner nu også på, at fællesmarkedet skal være en militær union, og selv om det sidste dog har fremkaldt, skal vi sige en spag protest fra statsministerens side, så ved vi også præcis, hvor lidt den samme statsminister får at sige, den dag vi sidder i fællesmarkedet.

Foruden Romtraktaten og den monetære union skal vi også tilslutte os det europæiske atomfællesskab. Det europæiske atomfællesskab er jo ikke blot et fredeligt energi- og brændstoffællesskab, men i langt højere grad et militært forskningsfællesskab, der ad åre kan afløse det stærkt kompromitterede NATO-forsvar. Det var vel egentlig også det, hr. Per Møller hentydede til, da det blev beklaget fra den side, at de amerikanske tropper blev trukket ud af Europa. Netop fællesmarkedslandene og England har store kulminer, så deres interesse i udviklingen af atomenergien, der forudsætter uranforsyninger fra USA, Canada, Sydafrika og Australien, ligger hovedsagelig på det militære område.

Der er inden for fællesmarkedet en klar tendens til at inddrage forsvarspolitiske spørgsmål, specielt kernevåbenforsvaret. Ved indtræden i fællesmarkedet vil jeg ikke tro, at den danske regering kan opretholde sin vægring mod stationering af kernevåben på dansk område. Hvis de øvrige fællesmarkedslande afvæbner NATOs opgaver til fordel for det europæiske atomfællesskab, har vi ikke megen glæde af den hidtidige danske modstand, og jeg vil gerne have et svar på, om regeringen har gennemtænkt, hvad der skal være dansk atompolitik ved en indtræden i EEC.

De nøgne kendsgerninger om opgivelse af vores politiske indflydelse og vor suverænitæt, som vi har understreget mange gange, kan ikke afvises hverken som kommunistisk eller venstreorienteret propaganda i øvrigt, man kan jo læse det direkte i regeringspres-

sen. Regeringsbladet Berlingske Tidende erkender i en artikel den 20. oktober rent ud, hvad den økonomiske union vil betyde:

„ . . . at ni tiendedele af de økonomisk-politiske beslutninger, som i mands minde har optaget hovedparten af danske politikeres tid, flytter nu sydpå til det europæiske fællesmarkeds organer.

. . . Men i folketingsbygningen på den hjemlige slotsholm vil en væsentlig del af den hidtil så hyppige og intense beskæftigelse . . . blive afløst af arbejde med at udstikke nogle bredere direktiver til dem, der skal repræsentere os ved den egentlige beslutningsproces sydpå.“

Og lad mig lige indskyde, at denne repræsentation efter det foreliggende består af 10 mand i en forsamling på 200.

Og bladet fortsætter:

„Dette er en udvikling, som ikke nødvendigvis er at beklage. Det danske politiske system har igennem generationer demonstreret en ulyst eller afmagt over for de nære, nødvendige økonomisk-politiske indgreb eller beslutninger.“

Det er unægtelig ikke nogen tillidserklæring til den siddende regering, når regeringsbladet siger, at det faktisk er en fordel, at ni tiendedele af beslutningerne flytter sydpå, som det hedder så smukt. Man hilser endog velkommen, at folketinget afskriver sig de enkleste prerogativer for at kunne optræde som en folkerepræsentation over for de økonomiske problemer i Danmark.

Den såkaldte Wernerrapport, der nylig er afgivet af et fællesmarkedsudvalg, demonstrerer også tydeligt, hvor integreret Danmark bliver i fællesmarkedssystemet, og jeg synes unægtelig, at hvis det her skulle have haft karakter af en virkelig redegørelse, skulle markedsministeren være kommet betydeligt grundigere ind på Wernerrapporten. Rapporten går jo ind for, at fællesmarkedslandenes valutaer skal låses fast i et indbyrdes praktisk taget uforanderligt forhold. Intet lands valuta skal med andre ord, når forslaget bliver gennemført, kunne devaluere eller revaluere i forhold til de andre. Ideen minder i princippet om den ordning, der nu gælder for medlemmer af Den internationale Valutafond. Også for dem gælder det, at de ikke frit kan ændre deres valutaers værdi, men formelt skal have valutafondens tilladelse til sådanne ændringer.